

Sygn. akt II W 761/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 marca 2018r.

Sąd Rejonowy w G. - Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Joanna Sobczak

Protokolant: st. sekr. sąd. Monika Formaniewicz

Oskarżyciel: -

po rozpoznaniu w dniu 2 marca 2018r.

sprawy

J. W. (1) - s. P. i M. z d. S., ur. (...) w L., zam. (...)-(...) G., ul. (...), PESEL (...)

obwinionego o to, że:

w dniu 24 lutego 2017 r. ok. godz. 17:15 w G. na ul. (...), kierując samochodem marki M. o nr rej. (...), wykonał manewr wyprzedzania pojazdu marki O. o nr rej. (...) bezpośrednio przed przejściem dla pieszych, nie stosując się do znaku drogowego poziomego P-21 „powierzchnia wyłączona”, czym zmusił kierującego samochodem marki O. do gwałtownego hamowania celem uniknięcia zderzenia, powodując zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym,

o wykroczenie z art. 97 kw z powodu naruszenia zasad określonych w art. 26 ust. 3 pkt 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym, art. 92 § 1 kw i art. 86 § 1 kw

orzeka:

1. Obwinionego **J. W. (1)** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu tj. wykroczenia z art. 97 kw w zw. z art. 26 ust. 3 pkt 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym, art. 92 § 1 kw i art. 86 § 1 kw i za to w myśl art. 9§1 kw na podstawie art. 86 § 1 kw wymierza mu karę 2.000 zł (dwóch tysięcy złotych) grzywny;
2. zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 200 zł (dwieście złotych) opłaty oraz kwotę 100 zł (sto złotych) zryczałtowanych wydatków postępowania.

Sygnatura akt II W 761/17

UZASADNIENIE

W dniu 24 lutego 2017 r. około godziny 17.00 w G. na skrzyżowaniu ul. (...). (...)(...) funkcjonariusze Straży Miejskiej A. T. i M. N. pełniący służbę w patrolu zmotoryzowanym podjęli interwencję wobec J. W. (1), który prowadząc pojazd marki M. nr rej (...) nie zastosował się do znaku B-1.

Po zakończonej interwencji J. W. (1) ruszył ul. (...) za radiowozem. Na wysokości posesji (...) wyprzedził radiowóz na pasie wyłączonym z ruchu (znak P-21) bezpośrednio przed przejściem dla pieszych i zajechał mu drogę zmuszając w ten sposób funkcjonariuszy Straży Miejskiej do gwałtownego hamowania. Następnie jadąc już przed radiowozem kilka razy gwałtownie zahamował mimo, że nie było przed nim żadnych uczestników ruchu drogowego. Jadący za nim radiowozem A. T. musiał każdorazowo gwałtownie hamować aby nie uderzyć w tył pojazdu M.. M. N. telefonem komórkowym nagrał fragment zachowania kierującego pojazdem M..

dowody: zeznania A. T. k. 16, zeznania M. N. k. 22, nagranie k.9, notatki k. 7, 8,

J. W. (1) (...) jest kawalerem, nie ma nikogo na utrzymaniu jest zatrudniony w firmie (...) oraz prowadzi własną działalność. Z tego tytułu osiąga dochód 6-7 tys. zł miesięcznie. W przeszłości kilkakrotnie był karany za wykroczenia.

dowód: dane obwinionego k. 18-18v, 32, informacja k. 13

J. W. (1) nie przyznał się do postawionego mu zarzutu i wyjaśnił, że nie wyprzedzał na pasie wyłączonym z ruchu ani na przejściu tylko wcześniej, do tego nagranie przedstawione przez Straż Miejską przedstawia nagranie sufitu.

wyjaśnienia obwinionego k. 32v

Sąd odmówił wiary wyjaśnieniom obwinionego **J. W. (2)**, gdyż co do przebiegu zdarzenia były one sprzeczne z zeznaniami świadków A. T. i M. N.. W ocenie Sądu zeznania wymienionych świadków zasługiwały na wiarygodność, gdyż znajdowały wsparcie w takich dowodach jak notatki urzędowe czy nagranie z telefonu komórkowego załączone do sprawy. Do tego A. T. i M. N. to osoby obce dla obwinionego, które kontakt z nim miały wyłącznie na gruncie swojej pracy zawodowej. Co prawda A. T. wskazał, że toczyło się wobec obwinionego postępowanie o znieważenie, gdzie on był pokrzywdzonym, nie mniej jednak okoliczność ta wobec tego, że zeznania świadka znajdują pełne odzwierciedlenie w zeznaniach M. N. i nagraniu nie może negować sama w sobie zeznań A. T.. Zresztą obwiniony ze swej strony nawet okoliczności tej nie podnosił. Z kolei rozbieżności w zeznaniach tych świadków w zakresie tego czy obwiniony hamował kilka czy kilkanaście razy nie podważają w żaden sposób ich wiarygodności ponieważ niewątpliwie wynikają z upływu czasu od zdarzenia. Zresztą w tym zakresie na korzyść obwinionego przyjęto, że jadąc przed radiowozem hamował on kilka razy.

Sąd dał wiarę dokumentom w postaci notatek urzędowych i nagrania albowiem żadna ze stron ani Sąd z urzędu nie zakwestionowała ich prawdziwości lub autentyczności. W zakresie nagrania przebiegu zdarzenia wykonanego przez funkcjonariuszy telefonem komórkowym wskazać jedynie należało, że przy uwzględnieniu tego, że świadek najpierw musiał wyjąć telefon i włączyć nagrywanie, nie budzi zastrzeżeń, że nagranie to zawiera jedynie końcowy fragment zachowania obwinionego opisywany przez świadków,

W konsekwencji Sąd doszedł do wniosku, iż przeprowadzone w sprawie postępowanie dostarczyło dowodów pozwalających na przypisanie obwinionemu sprawstwa zarzucanego mu we wniosku o ukaranie czynu.

J. W. (1) został obwiniony o to, że w dniu 24 lutego 2017 r. ok. godz. 17:15 w G. na ul. (...), kierując samochodem marki M. o nr rej. (...), wykonał manewr wyprzedzania pojazdu marki O. o nr rej. (...) bezpośrednio przed przejściem dla pieszych, nie stosując się do znaku drogowego poziomego P-21 „powierzchnia wyłączona”, czym zmusił kierującego samochodem marki O. do gwałtownego hamowania celem uniknięcia zderzenia, powodując zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym, tj. o wykroczenie z art. 97 kw z powodu naruszenia zasad określonych w art. 26 ust. 3 pkt 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym, art. 92 § 1 kw i art. 86 § 1 kw.

Art. 97 kodeksu wykroczeń stanowi, że uczestnik ruchu lub inna osoba znajdująca się m.in. na drodze publicznej, który wykracza przeciwko innym przepisom ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. - Prawo o ruchu drogowym lub przepisom wydany na jej podstawie, podlega karze grzywny do 3000 złotych albo karze nagany.

Z kolei art. 26 ust. 3 pkt 1 ustawy prawo o ruchu drogowym stanowi, że kierującemu pojazdem zabrania się wyprzedzania pojazdu na przejściu dla pieszych i bezpośrednio przed nim, z wyjątkiem przejścia, na którym ruch jest kierowany;

Art. 92 § 1 kodeksu wykroczeń stanowi, że kto nie stosuje się do znaku lub sygnału drogowego albo do sygnału lub polecenia osoby uprawnionej do kierowania ruchem lub do kontroli ruchu drogowego, podlega karze grzywny albo karze nagany.

Z kolei art. 86 § 1 kodeksu wykroczeń stanowi, iż kto na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub w strefie ruchu, nie zachowując należytej ostrożności, powoduje zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym, podlega karze grzywny.

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy, wskazać należało, iż w świetle zeznań świadków A. T. i M. N. oraz notatek urzędowych i nagrania z telefonu komórkowego załączonego do sprawy nie ulega wątpliwości, że J. W. (1) wyprzedził radiowóz kierowany przez funkcjonariuszy straży miejskiej bezpośrednio przed przejściem dla pieszych, nie stosując się tym samym do znaku drogowego poziomego P-21 „powierzchnia wyłączona” i zachowaniem swoim zmusił jadącego za nim A. T. do gwałtownego hamowania aby uniknąć zderzenia, czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

Przechodząc do uzasadnienia kary wymierzonej obwinionemu wskazać należało, iż zgodnie z treścią art. 9§1 kodeksu wykroczeń jeżeli czyn wyczerpuje znamiona wykroczeń określonych w dwóch lub więcej przepisach ustawy, stosuje się przepis przewidujący najsurowszą karę, co nie stoi na przeszkodzie orzeczeniu środków karnych na podstawie innych naruszonych przepisów. Mając powyższe na uwadze sąd wymierzył obwinionemu karę na podstawie art. 86§1 kodeksu wykroczeń. W ramach ustawowego zagrożenia przewidzianego w tym przepisie Sąd uznał, iż w realiach niniejszej sprawy odpowiednią sankcją wobec obwinionego jest wymierzenie kary 2.000 zł grzywny.

Wymierzając wobec obwinionego karę we wspomnianym wymiarze Sąd na niekorzyść obwinionego uwzględnił jego uprzednią kilkukrotną karalność za wykroczenia drogowe oraz celowy sposób działania. Na korzyść obwinionego Sąd potraktował to, że powstałe na skutek zdarzenia (co prawda dzięki szybkiej reakcji A. T.) nie doszło do uszkodzenia pojazdów.

Wymierzona kara spełnia w ocenie Sądu wszystkie dyrektywy przewidziane w art. 33 § 1 kw. Przede wszystkim jest ona odpowiednia do stopnia społecznej szkodliwości popełnionego przez obwinionego czynu zabronionego. Zdaniem Sądu wymierzona kara nie przekracza również stopnia winy obwinionego. Należy również przypuszczać, że spełni cele zapobiegawcze oraz wychowawcze w stosunku do obwinionego. Czyn, którego popełnienia obwiniony dopuścił się, z uwagi na uprzednią jego karalność za wykroczenia nie może być traktowany w kategoriach incydentu. W ocenie Sądu kara ta zdaje się wreszcie czynić zadość wskazaniom prewencji ogólnej. Z tych wszystkich względów orzeczono jak w punkcie 1-szym sentencji wyroku.

Mając na względzie, że obwiniony osiąga dochody Sąd na podstawie art.118 §1 kpw oraz art. 3 w zw. z art. 21 pkt 2 lit 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych zasądził od niego opłatę w kwocie 200 zł oraz obciążył go zryczałtowanymi wydatkami postępowania w kwocie 100 zł.